

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114207667
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Balegová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4114207667.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Balegovej a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej v 1. rade: 1. L. Q., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom B. XX, XXX XX B. - M. a žalovanému v 2. rade: R. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W. XXX, o zaplatenie 6 097,85 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti I., III. a IV. výroku rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9Csp/173/2017 - 130 zo dňa 28. 06. 2018 vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, takto

rozhodol:

Odvolací súd r u š í uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 12RO/93/2014 - 47 zo dňa 24. 04. 2017 v rozsahu týkajúcom sa žalovaného v 2. rade a zároveň r u š í rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 9Csp/173/2017 - 130 zo dňa 28. 06. 2018 v časti I., III. a IV. výroku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a konanie voči žalovanému v 2. rade z a s t a v u j e.

Odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (I. výrok), konanie voči žalovanej v 1. rade zastavil (II. výrok), konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 1 330,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5 986,98 eura od 21. 03. 2010 do 10. 05. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 330,44 eura od 11. 05. 2011 do zaplatenia zastavil (III. výrok) a žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal nárok na náhradu trov konania (IV. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 166 ods. 1, § 167 ods. 1 písm. b), § 167e ods. 1, § 166a ods. 1, § 166b ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, § 40 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 161 ods. 1, ods. 2, § 61, § 62, § 63 ods. 1 až ods. 3, § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku účinného od 01. 07. 2016 (ďalej len „CSP“) a v časti trov konania s poukazom na § 256 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa a. s., ktorý je bankou, ako veriteľ uzatvoril dňa 23. 09. 2004 so žalovanou v 1. rade zmluvu č. 232715910, na základe ktorej jej poskytol úver vo výške 8 298,48 eura, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 110,87 eura vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc dňom 20. 10. 2004, výška úrokovej sadzby bola 9,80 % a konečná splatnosť úveru bola 20. 09. 2014. Dňa 23. 09. 2004 právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným v 2. rade dohodu o ručení, v ktorej sa žalovaný v 2. rade zaviazal, že uspokojí pohľadávku právneho predchodcu žalobcu vyplývajúcu zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0232715910 v prípade, ak žalovaná v 1. rade neuhradí pohľadávku riadne a včas. Žalobca si uplatňuje v tomto konaní

splátky úveru splatné od 20. 03. 2010 do 20. 09. 2014 v počte 55 a celkovej výške 6 097,85 eura. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 12. 04. 2011 oznámil obidvom žalovaným, že na základy zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24. 03. 2011 postúpil na žalobcu pohľadávku, ktorej zaplatenie v tomto konaní požaduje. Predmetné listy boli odoslané na poštovú prepravu dňa 28. 04. 2011. Žalobca listom zo dňa 20. 04. 2011 nazvaným ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, vyzval žalovanú v 1. rade na zaplatenie sumy 11 384,82 eura, pričom nepredložil doklad, ktorý by preukazoval jeho doručenie žalovanej. Žalobca listom zo dňa 26. 04. 2011 nazvaným ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, vyzval žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy 11 387,35 eura, pričom nepredložil doklad, ktorý by preukazoval jeho doručenie žalovanému. Žalobca listami zo dňa 13. 02. 2014 nazvanými ako pokus o zmier, vyzval žalovaných na zaplatenie sumy 15 575,87 eura, pričom nepredložil doklad, ktorý by preukazoval ich doručenie žalovaným.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu uzatvoril dňa 23. 09. 2004 so žalovanou v 1. rade zmluvu č. 232715910, ktorá je zároveň spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní právny predchodca žalobcu konal a žalovaná v 1. rade, ktorá je fyzickou osobou, nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, a preto sa na predmetnú zmluvu použijú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa popri ostatných právnych predpisoch, a to zákona č. 634/1992 Zb., resp. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Žalobca v konaní požaduje zaplatenie žalovanej sumy z pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť zmluvou o postúpení od banky, a preto súd v prvom rade skúmal aktívnu legitimitáciu na strane žalobcu a dospel k záveru, že nie je daná, pretože v konaní nebolo preukázané, že postupca písomne vyzval žalovaných a upozornil ich na omeškanie podľa § 92 ods. 8 (do 31. 12. 2008 označený ako ods. 7) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a teda platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka, t. j. žalobcu, ktorý nie je bankou. Písomná výzva upravená v citovanom zákonnom ustanovení je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta. V prípade, ak tento faktický úkon vykonaný nebol, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitimitáciu. Žalobca nepredložil takéto výzvy žalovaným, ktoré sú predpokladom vyhovievania jeho návrhu, a preto súd žalobu zamietol. Pokiaľ ide o uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/622/2016 zo dňa 22. 11. 2017, o ktoré sa žalobca opiera a o právny názor v ňom vyjadrený, súd poukázal na to, že prvoinštančný súd nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v inej právnej veci a súčasne má za to, že ide o ojedinelé rozhodnutie upravujúce problematiku súvisiacu s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu o tom, že aj v samotnej úverovej zmluve z 23. 09. 2004 žalovaná svojím podpisom súhlasila a zobrala na vedomie, že súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky, v ktorých v bode 19.16 klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek odstúpiť akékoľvek pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné atď., súd je toho názoru, že samotná skutočnosť, že žalovaná vo Všeobecných obchodných podmienkach súhlasila s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek odstúpiť akékoľvek pohľadávky, nezbavuje banku povinnosti postupovať v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Podaním doručeným súdu dňa 23. 10. 2018 žalobca súdu oznámil, že na majetok žalovanej v 1. rade bol vyhlásený konkurz, a to uznesením č. k. 31OdK/60/2017 zo dňa 09. 09. 2017. Lustráciou v registri súdu bolo zistené, že uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 31OdK/60/2017 zo dňa 31. 08. 2017, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 08. 09. 2017, bol vyhlásený konkurz na majetok žalovanej v 1. rade. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 10. 2017 a vykonateľnosť dňa 16. 10. 2017. Pretože na majetok žalovanej v 1. rade bol vyhlásený konkurz a predmetom tohto konania je pohľadávka zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej so žalobcom 23. 09. 2004, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz, a preto môže byť podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. uspokojená len v rámci konkurzu, súd by podľa § 167e ods. 1 uvedeného zákona toto konanie voči žalovanej v 1. rade mal zastaviť. Súd však na základe oznámenia Z. B. - M., v ktorej mala žalovaná v 1. rade naposledy trvalý pobyt, mal preukázané, že žalovaná v 1. rade zomrela dňa XX. XX. XXXX, čím stratila procesnú subjektivitu, pričom k strate došlo po začatí konania. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že konanie voči žalovanej je potrebné zastaviť z dôvodu straty procesnej subjektivity. Súd sa rozhodol, že nebude pokračovať v konaní s dedičmi žalovanej, resp. s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, nakoľko zobral do

úvahy tú skutočnosť, že predmetné konanie by bolo voči žalovanej v 1. rade zastavené podľa § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii.

Vzhľadom na to, že žalobca podaním doručeným súdu dňa 24. 10. 2017 vzal svoj návrh v časti o zaplatenie sumy 1 330,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5 986,98 eura od 21. 03. 2010 do 10. 05. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 330,44 eura od 11. 05. 2011 do zaplatenia späť, súd konanie v tejto časti v súlade s § 145 ods. 2 CSP zastavil.

Pokiaľ ide o konanie voči žalovanej v 1. rade, súd žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná v 1. rade počas konania zomrela. Pokiaľ ide o konanie voči žalovanému v 2. rade, súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, avšak v konaní úspešnému žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli, ani zo spisu žiadne trovy nevyplývajú.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti I., III. a IV. výroku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne právne posúdil vec a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že pokiaľ súd v konaní vydal platobný rozkaz, ktorý sa podarilo doručiť žalovanému v 2. rade do vlastných rúk, pričom tento voči platobnému rozkazu nepodal odpor, potom tento platobný rozkaz vo vzťahu k nemu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a akékoľvek ďalšie konanie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade (vrátane napadnutého rozsudku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade) je nulité, nakoľko už vo veci bolo právoplatne rozhodnuté. Ak súd napriek tejto skutočnosti ďalej konal so žalovaným v 2. rade a vydal vo veci rozsudok, ten je podľa názoru žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade neúčinný. Žalovaný v 2. rade v posudzovanom prípade netvoril so žalovanou v 1. rade tzv. nerozlučné spoločenstvo, a preto ak bol platobný rozkaz žalovanému v 2. rade riadne doručený a žalovaný v 2. rade voči nemu nepodal odpor, nebol žiadny dôvod, aby bol neskôr súdom zrušený pre nemožnosť doručenia platobného rozkazu do vlastných rúk žalovanej v 1. rade.

Žalobca ďalej uviedol, že sa s právnym posúdením súdu ohľadom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky nestotožňuje. K súhlasu žalovaných s postúpením pohľadávok žalobca poukázal na § 89 ods. 1 zákona o bankách a na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, pričom odôvodnenie súdneho rozhodnutia (bod 17 napadnutého rozsudku) považuje za nepreskúmateľné, nakoľko súd v uvedenom bode bez akéhokoľvek odôvodnenia uviedol, že samotná skutočnosť, že žalovaný vo Všeobecných obchodných podmienkach súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek odstúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, nezbavuje banku povinnosti postupovať v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca s uvedeným názorom súdu nesúhlasí a poukazuje na to, že ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, ktorú si zmluvné strany v posudzovanom prípade dohodli, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že skúmanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní nebolo potrebné a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky a § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdenom prípade žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Žalobca však napriek tejto skutočnosti pre úplnosť uvádza, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa jeho názoru nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade, ale administratívnu

zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcia vyplývajúca zo zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle § 50 ods. 1 zákona o bankách. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak súd napriek nadobudnutiu právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade tento platobný rozkaz „zrušil“, aj naďalej so žalovaným 2. rade konal a vydal napadnutý rozsudok.

S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zrušil, keďže vo vzťahu k žalovanému v 2. rade už bolo právoplatne a vykonateľne rozhodnuté platobným rozkazom Okresného súdu Nitra, č. k. 12RO/93/2014 - 31 zo dňa 21. 07. 2014.

6. Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní vydaného rozhodnutia v napadnutých častiach I., III. a IV. výroku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že podanou žalobou sa žalobca od žalovaných v 1. a 2. rade domáhal zaplata sumy 6 097,85 eura s príslušenstvom z titulu neuhradenej pohľadávky nadobudnutej postúpením, ktorá vznikla jeho právnenému predchodcovi na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0232715910 zo dňa 23. 09. 2004 voči žalovanej v 1. rade ako dlžníčke a na základe dohody o ručení zo dňa 23. 09. 2004 voči žalovanému v 2. rade ako ručiteľovi.

Súd prvej inštancie vydal vo veci dňa 21. 07. 2014 platobný rozkaz pod č. k. 12RO/93/2014 - 31, ktorým uložil žalovaným v 1. a 2. rade do 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatiť žalobcovi sumu 6 097,85 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p. a. z dlžnej sumy od 11. 05. 2011 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 82,82 eura, trovy konania vo výške 365,50 eura, alebo aby v tej istej lehote podali odpor. Platobný rozkaz bol žalovanému v 2. rade doručený do vlastných rúk, odpor voči nemu nepodal a žalovanej v 1. rade sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť.

Uznesením č. k. 12RO/93/2014 - 47 zo dňa 24. 04. 2017 súd prvej inštancie platobný rozkaz v plnom rozsahu zrušil z dôvodu jeho nedoručenia žalovanej v 1. rade.

Následne súd prvej inštancie vydal vo veci napadnutý rozsudok.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Podľa § 266 ods. 3 CSP, ak nemožno doručiť čo i len jednému subjektu na strane žalovaného, súd platobný rozkaz zruší v plnom rozsahu, to neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76.

12. Podľa § 76 CSP, samostatné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne.

13. Podľa § 77 CSP, nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

14. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

15. V súvislosti s právnym posúdením procesného spoločenstva ako samostatného alebo nerozlučného je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva. V prípade, že hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému kto je na strane spoločenstva, ide o nerozlučné spoločenstvo. Naopak je to v prípade, keď hmotné právo umožňuje požadovať splnenie povinnosti od niektorého člena spoločenstva a dáva veriteľovi možnosť výberu domáhať sa splnenia celej povinnosti od jedného zo spoločne zaviazaných dlžníkov, resp. aj od jeho ručiteľa. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/1/2018 zo dňa 29. 01. 2019 sú žalovaní solidárni dlžníci zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Ak teda v prípade solidárne zaviazaných dlžníkov ide o samostatné spoločenstvo, v posudzovanom prípade dlžníka a ručiteľa na strane žalovaných nemožno mať o samostatnom spoločenstve žiadne pochybnosti.

16. Z citovaného ustanovenia § 266 ods. 3 CSP vyplýva, že v prípade samostatného procesného spoločenstva na strane žalovaných nemohlo byť nedoručenie platobného rozkazu žalovanej v 1. rade dôvodom na zrušenie platobného rozkazu aj voči žalovanému v 2. rade, ktorému bol tento riadne doručený, a ktorý proti nemu odpor nepodal. Márnym uplynutím zákonnej lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu totiž vo vzťahu k žalovanému v 2. rade nastali účinky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) podľa § 230 CSP (resp. § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného v rozhodnom čase). Prekážka res iudicata je v právnej náuke charakterizovaná ako negatívna procesná podmienka, ktorú, ak je daná, nie je možné odstrániť a súd na ňu prihliada ex offio v ktoromkoľvek štádiu konania.

17. Nesprávne posúdenie procesného spoločenstva žalovaných súdom prvej inštancie malo za následok jeho nesprávny procesný postup, v rámci ktorého vydal uznesenie č. k. 12RO/93/2014 - 47 zo dňa 24. 04. 2017, ktorým zrušil platobný rozkaz z dôvodu jeho nedoručenia žalovanej v 1. rade, a to v plnom rozsahu, hoci na jeho zrušenie voči žalovanému v 2. rade neboli splnené procesné podmienky.

18. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

19. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

20. Podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky.

21. Podľa § 389 ods. 2 CSP, ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

22. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 12RO/93/2014 - 47 zo dňa 24. 04. 2017 v rozsahu týkajúcom sa žalovaného v 2. rade (§ 389 ods. 2 CSP) a zároveň zrušil aj neskôr vydaný rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9Csp/173/2017 - 130 zo dňa 28. 06. 2018 v časti I., III. a IV. výroku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade (§ 389 ods. 1 písm. a/ CSP), na ktorého vydanie neboli splnené procesné podmienky a konanie voči žalovanému v 2. rade zastavil (§ 161 ods. 2 CSP). V odvolaní nenapadnutých častiach týkajúcich sa výroku o zastavení konania voči žalovanej v 1. rade a nároku na náhradu trov konania žalovanej v 1. rade zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 257 CSP tak, že odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré sú dané charakterom procesnej situácie prejednávanej veci (res iudicata vo vzťahu k žalovanému v 2. rade).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).